

Hans Kesting speelt met zijn ziel

Hans Kesting schuwt het avontuur niet. Die hang naar spanning zit nu eenmaal in zijn genen. Maar de tijd van wild experimenteren is voorbij. Hij zoekt het gevaar nog steeds op, maar dan vooral in zijn vak. Op het toneel. „Acteren op zich is al een spannende aangelegenheid”, vertelt Hans Kesting (1960).

„Ik heb voor een vak gekozen dat op z'n zachtst gezegd onveilig is. Elke keer is er toch weer die spanning of het lukt of niet. Dan hoef je het in drugs of andere toestanden te zoeken. Dan kom je met fantasie een heel eind. Ik leg mijn ziel en zaligheid in mijn rollen. Mijn pijn, twijfels, verdriet, geluk, dromen en verwachtingen: alles kan ik erin stoppen.”

De rol van de SS'er Max Aue, in de toneelbewerking van het controverse boek 'De welwillenden' van Jonathan Littell die hij bij Toneelgroep Amsterdam/Het Toneelhuis speelt, biedt weer voldoende uitdaging.

Terwijl hij het avontuur eind jaren 90 even in een overstap naar de televisie zocht. Zo zat hij bijvoorbeeld achter het stuur van 'Taxi', en presenteerde hij zijn eigen 'Hans Kesting show'. Daarmee kwam een droom uit, maar het bracht hem niet wat hij ervan had verwacht. „Het bleek totaal niet mijn ding. Natuurlijk was ik zo groen als gras. Ik vond het niet leuk en ik kon het ook niet. Het duurt even voordat je zoiets aan jezelf durft toe te geven.”

Ook de hoop op een carrière op het witte doek heeft hij opgegeven. Een kwestie van berusting? „Nee, eerder een vreugdevolle constatering. Er gaat niets boven het live element van toneel. Je vertelt met z'n allen dat verhaal. Als ik als Richard III zenuwachtig in de gang sta te wachten, mijn collega's op toneel zie en het publiek hoor, dan voel ik dat ik helemaal áán sta. Dat ik dat met de crème de la crème mag doen, is geweldig. Al was het misschien anders geweest als ik niet op dit niveau had kunnen werken. Ik werk met mensen die onderscheidend in dit vak zijn. Ik prijs me echt gelukkig.”

Want uiteindelijk blijkt hij zich vooral op het toneel thuis te voelen. Sinds Kesting na zijn televisie-avontuur terugkeerde bij Toneelgroep Amsterdam waar hij al sinds 1987 speelde, maakte hij als acteur een sterke ontwikkeling door. Hij leerde het af om de clown uit hangen als hij het even niet meer wist. Hij werd rustiger en serieuzer, zowel privé als in zijn vak.

„Ik speel nu meer vanuit de eenvoud met dat grote lijf van me. Ik haal er niet meer van alles bij en doe mijn teksten precies zo dat ze onmiskenbaar dat ene betekenen. Dat is ook het leuke aan ouder worden in dit vak: ervaring verkrijgt. Ik weet nog goed dat ik net bij Toneelgroep Amsterdam aan de slag ging. Dan keek ik om me heen en vroeg ik me af hoe ik me daar in hemelsnaam staande ging houden. Ik heb geleerd dat je veel zelf voor elkaar moet boksen. Dat je bijvoorbeeld de tijd die je niet aan het repeteren bent, ook repeteert.” Want ook in zijn vrije tijd neemt zijn vak hem volledig in beslag. „Tijdens de repetitieperiode ben ik thuis meestal niet te genieten. Dan ga ik monomaan denken en ben ik voor mijn man Marcio niet bepaald de leukste. Als hij iets vertelt, luis-ter ik niet echt. Heel egoïstisch, eigenlijk.”

Kwetsbare thematiek

Dat SS'er Max Aue in 'De Welwillenden' spelen indringender is dan bijvoorbeeld de bloeddorstige Richard III ontkent Kesting in eerste instantie, maar daar komt hij op terug. „Je bent je toch bewust van de zwaarte van het onderwerp, de kwetsbare thematiek.” Hij zuigt dan ook alles wat met het thema te maken heeft, in zich op. Hij bekeek de ruim negen uur durende documentaire 'Shoah' over de holocaust vrijwel achter elkaar. Hij wordt fel wanneer het over de parallellen met het heden gaat. „Die Wilders en die Trump vind ik een verschrikking. Dat ze de kans krijgen hun gif te blijven rondstrooien. Hoe zij in die wond blijven peuren zonder alternatieven te bieden. De geschiedenis heeft geleerd dat extreme systemen zoals het nationaalsocialisme er ook niet van de ene op de andere dag waren. Jarenlang werd op het onderbuiksentiment ingespeeld.”

Fysieke slijtage

Kesting vindt het fijn dat hij een verhaal mag vertellen dat ertoe doet terwijl tegelijkertijd de magie van het theater behouden blijft. Als jonge jongen genoot hij van de

blijspelen in het Hofpleintheater en van Snip & Snap. „Als kind al had ik het verlangen me te manifesteren en mensen naar me te laten kijken. Ik zocht het dan in mijn fantasie. Op school vertelde ik hele verhalen over de Apollo-raketvluchten die ik ter plekke verzong. De leraar wist dat ik onzin verkocht, maar liet me begaan. De hele klas hing aan mijn lippen.” De klasgenoten hebben plaatsgemaakt voor het theaterpubliek. „Inmiddels weet ik: ik ben gewoon wie ik ben, een toneelacteur. Mijn talent, mijn lijf, brein, stem, onzekerheid en angsten: ik ben bereid al die dingen gul in de strijd te gooien, te gebruiken en te laten gebruiken. Wat overigens niet wil zeggen dat het gemakkelijker wordt. Ik ben veel zenuwachtiger om het toneel op te gaan. Het moet elke keer maar weer gebeuren. Niet dat je niet weet dat je kunt toneel spelen, maar ik zou willen dat ik er wat makkelijker over dacht. Maar kennelijk hoort dat bij me.”

„Al met al kan ik in deze fase van mijn leven rustig zeggen dat ik er iets van heb gemaakt.” Zijn motto is echter 'morgen is er misschien niet weer een dag'. Heeft dat iets te maken met het feit dat er in 1996 hiv bij hem werd geconstateerd? „Nee, daar sta ik nauwelijks nog bij stil. Ik sport, eet gezond en neem elke ochtend twee pilletjes. Mijn driemaandelijke controles zijn teruggeschroefd naar elk half jaar. Het heeft er eerder mee te maken dat ik straks 56 word. Dat ik al over de helft van mijn leven ben, beangstigt me soms. Ik merk ook bij dit stuk dat er toch fysieke slijtage begint op te treden.”

'Acteren is een spannende aangelegenheid'

oneel

'De welwillenden' door Toneelgroep Amsterdam/
Toneelhuis is te zien van 6 t/m 9; 12 t/m 16 april; 18
t/m 21 en 24 t/m 28 mei in de Stadsschouwburg te
Amsterdam. www.tga.nl

Hans Kesting als SS'er Max Aue in 'De welwillenden'.

FOTO JAN VERSWEYVELD